

Arrest

nr. 162 077 van 15 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HUGET, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 augustus 2007 en heeft zich vluchteling verklaard op 14 oktober 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 november 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 17 november 2015 en op 8 december 2015.

1.3. Op 9 december 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 10 december 2015 betekend.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Meknes en de Marokkaanse nationaliteit te bezitten. U hebt uw vader nooit gekend daar uw moeder van hem gescheiden is. Uw moeder is naar België gekomen toen u nog jong was, op basis van welke procedure/statuut weet u niet. Uw moeder is hier intussen gehuwd en heeft nog een zoontje met haar tweede echtgenoot. U woonde in bij uw grootmoeder.

U stelt op circa twaalfjarige leeftijd in kader van gezinshereniging naar België te zijn gekomen. U stelt dat u hier legaal verbleef tot uw vier- of vijftiengste toen uw identiteitskaart was verlopen. Meerdere mensen waren intussen bezig om uw verblijf te legaliseren, maar via welke procedure dit was, dat weet u niet.

U bent hier intussen verschillende keren met het gerecht in aanraking gekomen en werd verschillende keren tot een gevangenisstraf veroordeeld. Op 1 oktober 2015 werd u opgesloten in het Centrum voor Illegalen te Brugge met het oog op verwijdering van het grondgebied. Een repatriëring was gepland op 15 oktober 2015, doch deze werd geannuleerd omdat u op 14 oktober een asielaanvraag hebt ingediend.

Als redenen voor deze aanvraag geeft u aan een medische behandeling te willen en stelt u hier bij uw moeder en halfbroertje te willen blijven.

B. Motivering

Een eerste gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) was voorzien op 17 november 2015, doch omdat u niet op de hoogte was gesteld van de convocatie en u daarenboven beweerde ziek te zijn werd er op 27 november 2015 een nieuw gehoor gepland. Omdat u echter op die datum voor het Hof van Beroep diende te verschijnen werd deze afspraak geannuleerd en werd u op 8 december 2015 uiteindelijk gehoord door het CGVS.

Er dient na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde asielmotieven geen verband houden met de Vluchtelingenconventie en wel om volgende redenen.

Zo stelt u het land rond uw twaalfde levensjaar in kader van gezinshereniging, uw moeder woonde hier immers, te hebben verlaten. Vanaf uw vier- of vijftiengste stelt u hier illegaal te zijn omdat uw identiteitskaart zou zijn verlopen. Ondertussen zouden meerdere mensen bezig zijn geweest om via procedures uw verblijf te legaliseren, doch details hieromtrent weet u niet. Gevraagd waarom u nu, na al die tijd, een asielaanvraag indient, antwoordt u dat u een medische behandeling wil en u hier bij uw moeder en halfbroertje wil blijven. Gevraagd of er nog andere redenen zijn die aanleiding geven tot deze asielaanvraag, ontkent u dit ten stelligste (CGVS p.2-3). Er dient te worden vastgesteld dat u zich louter beroept op persoonlijke en medische motieven en hieruit kan niet worden geconcludeerd dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten gevolge van uw ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Marokko. U stelt immers dat u noch uw familie ooit problemen in Marokko hebben gehad met jullie autoriteiten en ook nooit politiek actief zijn geweest (CGVS p.2).

Verder dient nog aangestipt dat u pas een asielaanvraag hebt ingediend en dit nadat u naar een gesloten centrum was overgebracht en er een poging tot repatriëring gepland was. Dit doet vermoeden dat u er eerder op uit bent uw verblijf hier te verlengen dan dat u nood zou hebben aan internationale bescherming.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat er zich in uw administratief dossier een kopie bevindt van uw paspoort en een laissez-passer uitgegeven door het Consulaat-Generaal van Marokko in Luik. Deze

stukken hebben betrekking op uw identiteit en nationaliteit, gegevens die hier niet ter discussie staan. Bijgevolg vermogen deze stukken niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de artikelen 4, 9 en volgende van de Richtlijn 2004/83/EG betreffende de minimumnormen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker in een eerste onderdeel aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de individuele en persoonlijke omstandigheden van zijn zaak. Vooreerst wijst verzoeker erop dat het verhoor betreffende zijn asielaanvraag slechts 15 minuten heeft geduurd zonder bijstand van een advocaat. Daarnaast benadrukt verzoeker dat hij psychologische problemen heeft. Hij ondervindt op momenten grote paniekaanvallen en heeft soms zelfmoordneigingen. Zijn mentale gezondheid is op dit moment zeer precair. Zijn mentale ingesteldheid is ook duidelijk zichtbaar: hij is terughoudend en trilt vaak. Verzoeker verwijst te dezen naar het stuk 3 toegevoegd aan het verzoekschrift. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat hiermee rekening werd gehouden, aldus verzoeker, die stelt dat het door zijn psychologische problemen voor hem moeilijk is om een coherent asielrelaas te vertellen. Doordat de bestreden beslissing geen rekening houdt met dit pertinent gegeven en hij door zijn psychische moeilijkheden niet de gepaste kans heeft gekregen om de substantiële gronden van zijn asielaanvraag voor te leggen die aantonen dat hij bij een terugkeer wel degelijk een gegronde vrees heeft, meent verzoeker dat de bestreden beslissing niet naar behoren is. Hij meent bijgevolg dat een nietigverklaring van de bestreden beslissing zich opdringt zodat verdere onderzoeksdaden zouden worden uitgevoerd.

In een tweede onderdeel werpt verzoeker op dat zijn vrees voor vervolging niet wordt nagegaan rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker verduidelijkt dat hij op zeer jonge leeftijd naar België kwam en dat hij in België leeft met zijn gezin. Hij heeft naar eigen zeggen geen enkele band meer met zijn land van herkomst. Bij een eventuele terugkeer zou hij bijgevolg helemaal alleen komen te staan zonder steun, verblijf of werk. Bovendien zou hij omwille van zijn status van alleenstaande jonge man helemaal uitgesloten worden door de Marokkaanse gemeenschap. Objectieve rapporten betreffende de mensenrechtensituatie in Marokko tonen aan dat hoewel Marokko wetgeving voorlegt om discriminatie en uitsluiting van zwakkere sociale groepen aan te gaan, deze wetgevingen door een gebrek aan een doorgedreven controle in de praktijk niet steeds worden nageleefd, aldus nog verzoeker, die meent dat de kans dat hij blootgesteld wordt aan willekeurig geweld, zeker gelet op zijn mentale en familiale toestand, reëel is.

Tot slot voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing kort door de bocht gaat waar gesteld wordt dat hij "laattijdig" asiel zou hebben aangevraagd. Verzoeker benadrukt dat hij slechts op het moment dat hij die vrees effectief koesterde asiel heeft aangevraagd en hij meent dat de motivering van de commissaris-generaal hieromtrent bijgevolg helemaal niet pertinent is. Het feit dat hij jaren geleden geen problemen heeft gekend sluit op geen enkele objectieve wijze uit dat hij heden geen problemen zou kennen, aldus verzoeker.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een psychologisch attest dd. 27 oktober 2015 gevoegd.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij zich louter beroept op persoonlijke en medische motieven en hieruit niet kan worden geconcludeerd dat hij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten gevolge van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, (ii) hij evenmin aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval hij zou terugkeren naar Marokko, temeer hij stelt dat hij noch zijn familie ooit problemen in Marokko hebben gekend met de autoriteiten en ook nooit politiek actief zijn geweest, (iii) het feit dat hij pas een asielaanvraag heeft ingediend nadat hij naar een gesloten centrum was overgebracht en er een poging tot repatriëring gepland was, doet vermoeden dat

hij er eerder op uit is zijn verblijf hier te verlengen dan dat hij nood zou hebben aan internationale bescherming en (iv) de door hem neergelegde stukken slechts betrekking hebben op zijn identiteit en nationaliteit, gegevens welke niet ter discussie staan.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 9 december 2015 (CG nr. 1531726), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.1. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker, die blijkens zijn verklaringen op twaalfjarige leeftijd in het kader van gezinshereniging naar België is gekomen, een asielaanvraag indient omdat hij een medische behandeling wil en hij hier bij zijn moeder en halfbroertje wil blijven. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing ressorteren deze elementen echter niet onder de criteria van de Conventie van Genève. Verzoeker dient zich te richten tot de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht op basis van de gezinssituatie. Ook voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen dient verzoeker zich te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, *i.c.* een verblijfsvergunning op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker in voorliggend verzoekschrift nog aanhaalt dat hij op zeer jonge leeftijd naar België kwam, dat hij geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst en dat hij bij een eventuele terugkeer helemaal alleen zou komen te staan zonder steun, verblijf of werk, wijst de Raad erop dat ook deze elementen geen verband houden met de criteria vermeld in de vluchtelingenconventie. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij, wegens het belang van de zaak voor hem, een vreemdeling die niet voldoet aan de voorwaarden die te dien einde worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, toch als vluchteling erkennen omwille van zijn gebrek aan werk, woning of familie in zijn land van herkomst.

2.4.2. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. De Raad wijst er in dit verband op dat de wetgever zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet inspireerde op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land

waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoeker niet volstaan met de blote beweringen dat hij bij een eventuele terugkeer helemaal alleen zou komen te staan zonder steun, verblijf of werk en dat hij omwille van zijn status van alleenstaande jonge man helemaal zou uitgesloten worden door de Marokkaanse gemeenschap om aan te tonen dat artikel 3 EVRM zou zijn geschonden. Ook de loutere verwijzing naar een rapport over de mensenrechtensituatie in Marokko kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient immers steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Verzoeker toont immers op generlei wijze aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. Er zijn derhalve evenmin redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM. De Raad herhaalt te dezen andermaal dat verzoeker zich voor de beoordeling van de medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

2.4.3. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. Waar verzoeker aanvoert dat het verhoor betreffende zijn asielaanvraag slechts 15 minuten (van 10u05 tot 10u20) heeft geduurd zonder bijstand van een advocaat, kan de Raad slechts vaststellen dat uit het administratief dossier blijkt dat een kopie van de oproeping naar de raadsman van verzoeker werd gestuurd (administratief dossier, stuk 6). Dat verzoekers raadsman niet aanwezig was op het gehoor kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve niet worden aangerekend. Verzoeker draagt immers zelf de verantwoordelijkheid wat de organisatie van zijn verdediging betreft en indien hij tijdens zijn gehoor de bijstand van een raadsman wenste, was het zijn taak om op diligente en alerte wijze zijn verdediging te laten waarnemen door een raadsman van zijn keuze. Verzoeker toont bovendien niet aan op welke wijze de bijstand van een advocaat tijdens het gehoor een invloed zou kunnen hebben gehad op de bestreden beslissing, temeer daar het aan de advocaat niet is toegestaan om tussen te komen tijdens het gehoor. Bovendien belette niets verzoekers raadsman om na het gehoor zijn inhoudelijke opmerkingen in verband met de asielaanvraag van zijn cliënt schriftelijk aan het Commissariaat-generaal mee te delen. Evenmin belette iets de raadsman om zich tijdens het gehoor te laten vervangen door een collega.

Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij opwerpt in zijn verzoekschrift, tijdens het gehoor wel degelijk voldoende de kans heeft gekregen om zijn asielmotieven toe te lichten. De korte duur van het gehoor maakt hierbij geen indicatie uit van de grondigheid en volledigheid ervan. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker zelf is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat het Commissariaat-generaal kan beslissen over zijn asielaanvraag. Er mag van verzoeker worden verwacht dat hij de kansen die hij krijgt om zijn nood aan bescherming toe te lichten, aangrijpt. Zoals uit het gehoorverslag blijkt, werd aan verzoeker herhaaldelijk gevraagd waarom hij asiel aanvroeg. Verzoeker antwoordde telkens dat hij een asielaanvraag indiende omdat hij een medische behandeling wil en omdat hij bij zijn moeder wil blijven: *“CG: Waarom vraagt u nu asiel aan ? AZ: Voor medische behandeling en om bij mijn moeder te blijven. CG: Wat voor problemen hebt u ? AZ: Ik heb veel gezondheidsproblemen, met mijn longen en ik moet aan mijn luchtpijp geopereerd worden. (...) CG: Ik heb goed begrepen dat u nu asiel aanvraagt omdat u medische behandeling wil en u hier bij uw moeder wil blijven ? AZ: Ja, dat is het. CG: Zijn er nog andere redenen ? AZ: Enkel die twee redenen. (...) CG: Dus ik herhaal nog eens, een asielaanvraag omdat u een*

medische behandeling wil en omdat u bij uw moeder wil blijven ? AZ: Ja, en bij mijn broer. CG: Dat zijn alle redenen ? AZ: Ja." (administratief dossier, stuk 5, p. 2-3). Aan het einde van het gehoor werd aan verzoeker ook expliciet de vraag gesteld of hij nog iets wenste toe te voegen. Verzoeker herhaalde dat hij bij zijn moeder wil blijven en voegde hieraan toe dat hij zijn studies wil verderzetten (administratief dossier, stuk 5, p. 4). De commissaris-generaal oordeelde dan ook op goede gronden dat de door verzoeker aangehaalde asielmotieven geen verband houden met de vluchtelingenconventie. Immers, dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich louter beroept op persoonlijke en medische motieven en dat hij geen feiten of elementen heeft aangebracht waaruit zou blijken dat hij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren omwille van zijn ras, nationaliteit, religie, zijn behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De Raad stelt vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift en tot op heden geen bijkomende elementen aanvoert ter ondersteuning van zijn asielaanvraag. Verzoeker toont evenmin concreet aan welke elementen of gegevens tijdens het gehoor niet of onvoldoende aan bod zouden zijn gekomen, noch specificeert hij welke bijkomende vragen zijn inziens nog gesteld hadden moeten worden, noch toont hij aan hoe dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Waar verzoeker verder aanvoert dat hij psychologische problemen heeft – hij ondervindt op momenten grote paniekaanvallen en heeft soms zelfmoordneigingen – en ter staving hiervan een psychologisch attest neerlegt (stuk 3), merkt de Raad op dat niettegenstaande dit attest melding maakt van een posttraumatische stressstoornis en een zware depressie, hieruit echter niet blijkt dat verzoekers problematiek hem zou belemmeren in het uiteenzetten van zijn asielmotieven of dat verzoekers verklaringen hierdoor gebrekkig zouden zijn. Daarenboven, hoewel begrip kan worden opgebracht voor de psychologische toestand van verzoeker, dient andermaal te worden herhaald dat de door hem aangehaalde asielmotieven, met name dat hij een medische behandeling wil en dat hij bij zijn moeder wil blijven, niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming. Het is de Raad niet duidelijk hoe verzoeker meent deze appreciatie te kunnen ombuigen door te wijzen op zijn psychologische problemen.

2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.7. Waar verzoeker *in fine* vraag om de bestreden beslissing te vernietigen teneinde verder onderzoek te voeren, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS